

BESZÉLNÜNK KELL

Tizennégy órát vonatozom haza. Az *Anna Karenina* van nálam. Inkább csehországi lombikklinikák weboldalait böngésem egész éjszaka. A határnál a fülkétársaim kiszállnak cigizni, a füst beáramlik a nyitott ablakon. Megkívánom, de nem engedhetem meg magamnak. Reggel anya vár a vasútállomáson, elkísér a buszmegállóig, de nem utazik tovább velem. Sápadt vagy, mondja, és ígéri, hogy hoz majd vitamint, amikor hétvégén meglátogat. Buszozok még húsz percet, aztán végre hazaérek. Nagyi a kapuban vár. Gyerekkoromban anyával igazi csapatjátékosok voltak, de egy ideje már nincs türelmük egymáshoz. Én, aki folyton beteg voltam, ők ketten, akik minden szabadidejüket a gyógyítással töltötték, és apa, aki valahogy mindenért a hibás volt. Állítólag anya izgalmakra vágyik, azért él most a városban, ahol pont annyira nem történik semmi, mint a nagyinál. Szerintem egyszerűen megszűnt a közös feladatuk, mióta apa meghalt, és én Budapestre költöztem.

Egyél a levesből, házi. Ilyet egy vendéglőben sem árulnak. Még a tavalyi termésből van, most valahogy minden olyan jól elállt a pincében. Nagyi soha nem kérdezi, hogy mi van velem, mi foglalkoztat. Nem érti az életem. Én sem firtatom, hogy sem a borsot, sem a sót nem ő termesztette. Később biztosan megered a nyelve, a szokásos dolgokról fog érdeklődni. Megbeszéljük, hogy mi a helyzet a migrénemmel, hogy Robi egészséges-e, aztán megkérdezi azt is, hogy mikor lesznek gyerekeink. Nem akarok ehhez a kérdéshez érni. A bejáratott formulám a majd, ha akarunk, most nem segít. Mindig is azt terveztem, hogy meglepem őket a jó hírrel. Most nem tudom, mit mondhatnék. Már egy éve próbálkozunk, nagyi. Amúgy is tudom előre a válaszát. Egészségtelen nagyvárosi élet, kipufogógáz, ülőmunka és a hormonok a bolti csirkéből. Jobb lenne hazajönni, itt tudod, hogy mit eszik a tyúk, mert te dobod elé a búzát. Végül nem mond semmit. Ha nem nézne hosszasan a szemembe, azt hinném, hogy nem is értett meg. Feláll, elmosogat, és aznap többet nem szól hozzám, kerüli a tekintetem.

A szobámban sehol egy porszem, nagyi kitakarított. Lemosom magamról a Corona InterCity szagát, és lefekszem. Jólesik, ahogy a meleg dunyha az ágyhoz présel. Azokra az ölelésekre emlékeztet, amelyeket azért kap-

tam, mert kigyógyultam valamelyik betegségből. Szerettem meggyógyulni, és olyankor néhány napig mindenki boldog volt, apa is. A többi ölelést nem szerettem. Hosszú, siránkozó, stresszes szorítások voltak, mintha a szememre hányták volna, hogy ismét értem kell aggódni. Amióta felnőttem, nem ölelkezünk. Amióta felnőttem, ritkábban vagyok beteg.

Alvás helyett nagyfi hallgatására gondolok. Hogy lehet, hogy semmilyen megoldással nem állt elő. Gyümölcsök, vitaminok és gyógyszerek. Valaminek biztosan segítenie kellene. Majd felhívja anyát, aztán ketten megfejtik a termékenységem titkát. Ők szeretik ezeket a nagy szavakat. Az élet az egészség teljességéért vívott harc. Ezt mondogatta gyerekkoromban anyám, de én sosem értettem. Pisilnem kell. A nagyfi szobájából sírás hangja szűrődik ki. Mozdulatlanul hallgatom. Még apa halálakor sem hallottam sírni. Reggel majd megkérdezem, mi bántja.

Mire felkelek, már kész a reggeli. Házi tojásból, természetesen hagymával, mert az mindenre jó. Nagyinak nincs ideje beszélgetni, ki kell palántálni a paradicsomot, kipucolni a tyúkólból a szart. Feküdj nyugodtan vissza, intézem egyedül. Pihenni jöttél haza. Magamra maradok. Vigyázok, ne lássa meg, hogy a kutyának adom az ételt. Amióta elköltöztem itthonról, nem reggelizek. Várom, hogy mikor betegedek bele, de még semmi bajom nem történt. Ebéd után sincs ideje rám, nagytakarít a nyári konyhában. Kifekszem a tavaszi napra, hallgatom a porszívó zúgását. Küldök anyának egy szelfit, örüljön, hogy gondolok rá.

Nem mondtam nagyinak, hogy erre a hétre várjuk a meddőségi vizsgálatok eredményeit. Petevezeték-átjárhatóság, ovuláció indukció, spermaanalízis, hormonpanel, ultrahangos tüszőmérés. Az elmúlt hónapban minden szabad percemet egy klinika várótermében töltöttem. Robit már az első konzultáció alkalmával megvizsgálták. Először vért veszünk, aztán szépen átkísérem egy másik terembe. Nagyon hangulatos kis szoba, bájolgott az asszisztens, mintha pont egy ilyen klinikán volna tilos kimondani, hogy sperma vagy magömlés. Az orvos azt mondta, próbáljak meg nem nyűgként tekinteni arra, ami most következik. A női test másképp működik, és ez a másképp működés teszi lehetővé az emberiség fennmaradását. Igazán köszönöm. Csak semmi nyomás ugyebár. Tehát az egész emberiség érdekében beütemeztük a teljes hónapomat. Két hét múlva kellett először visszamenem, akkorra esett a ciklusom harmadik napja. Aznap vért vettek átfogó hormonvizsgálathoz. A kilencedik napon hüvelyi ultrahang, hideg és csúszós, de legalább korábbról ismerem. A változatosság kedvéért kétnaponta ismételtük a ciklusom közepéig. Az orvos alkalomról alkalomra részletezte a

peteérésem folyamatát, de én minden nap ugyanazt a semmit láttam a képernyőn. Aztán mennem kellett méhtükrözésre is. Lazítson, kedves, nem kell izgulni! Ismét felnyomtak valamit, mintha ezeknek az idegen tárgyaknak a befogadására létrehozott átjáróház volnék. A huszonegyedik napon másodszor is vért vettek, most a progeszteron miatt. Mindenki kedves volt, bájos és távolságtartó, mint akik már rég megszokták, hogy türelmetlen, csalódott emberekkel dolgoznak együtt. Erre a hétre van időpontunk átbeszélni az eredményeket, de egyébként nem izgulok, eddig minden biztató.

Meglepetés, estére megérkezik anya. Ideges. Gyakran összesűgnek nagyival, de soha nem hallom őket. Kiszolgálják, nem engedik, hogy bármit csináljak. Tudom, hogy tudja. Úgy érzem magam, mintha gyerek volnék. Az vagyok. Felemelkedik a lázam. Tavaszi gyengeség, majd a nagy levele segít. Borogat anyám. Az itthoni orvosomat is felhívja, felírat valami gyógyszer. Egyikőjük sem kérdezi, hogy miért nem beszélünk Robival. Pedig nem vesztünk össze, csak nem tudjuk, hogy mit mondjunk egymásnak.

Nagyi kicserélni az izzadságtól átázott párnahuzatot. Soha nem lehet gyermekem. Robi elhagy. Nem tudok koncentrálni, felemészt a teljesítménykényszer, kirúgnak a munkából. Nem tudom fizetni az albérletet, hazakényszerülök. Minden nap reggeliznem kell. Találok magamnak valakit a szomszédból, aki feleségül vesz. Egy-két évig vigyázunk egymásra, aztán a szeretőjét ejti teherbe. Nagyit kell pelenkáznom a gyermekeim helyett. Nem ismer fel, naponta többször be kell mutatkoznom neki. Időnként kihívom a papot, hogy adja fel az utolsó kenetet, mert félttem, hogy mi fog történni vele. Anya azt mondja, ha nagyit apa mellé fektetem, akkor őt inkább a városban temessem majd el, a saját szülei mellé. Anya nem akarja, hogy egyedül éljek, de mindketten a saját gyerekkori otthonunkat szeretjük jobban. Összeveszünk, nem beszélünk. A veteményeskert lesz a büszkeségem. Megtanulok tyúkot kopasztani. Aztán melldaganatom lesz, és kibékülünk anyával. A kemoterápia miatt beköltözöm hozzá. Minden hétvégén kimegyünk gondozni a kertet. Szeretnék örökbe fogadni egy gyereket, de már elmúltam negyven, nem lehet. Anya is egyre öregebb. Néha a Lánchídra és a Margit-szigetre gondolok, de nincs erőm utazni.

Valaki ismét párnahuzatot cserél. Felismerem anya megkönnyebbült arcát, az ágy szélén ül. Meggyógyultam, de nem kapok ölelést. Robi egész éjszaka vezetett, most ért ide. Anya mosolyog, aztán sírni kezd és kirohan. Félt, hogy kikotyog valamit, amit nem szabad. Tehát jó hír, és ő már tudja. Tehát egyikünk sem meddő.

Másnap együtt utazunk vissza. Robi vezet, én a határig alszom. Belépünk az országba, ami eddig csak a második otthonom volt. Lefotózom az ég vöröses alját, és elküldöm anyának. Azt hiszi, ugyanaz a fotó, amit legutóbb küldtem. Mindig ilyen giccses a naplemente, amikor Magyarország felé tartok. Ha ide szülök gyerekeket, nekik itt lesz a hazájuk. Ők majd ide fognak hazamenekülni, amikor nem tudják, hogy mi legyen. Nézem Robit, érzem, hogy beszélünk kell. Még van rá néhány óránk, mielőtt Budapestre érünk.